

Datu valsts inspekcija

Elijas iela 17, Rīga, LV-1050, tālr. 67223131, e-pasts pasts@dvi.gov.lv, www.dvi.gov.lv

[Persona A]

[Adrese]

Lēmums

Rīgā, 11.08.2026.

Nr. 1-2.3/21-DVI

*Par DVI 08.01.2026. vēstules
Nr. 2-4.2/20-N apstrīdēšanu*

[1] Datu valsts inspekcijā (turpmāk – Inspekcija) saņemts [Persona A] (turpmāk – Iesniedzējs) 2026. gada 7. jūlija iesniegums par nelikumīgu video un audio ierakstu veikšanu, ko laika posmā no 2024. līdz 2026. gadam veica krāpnieku grupa [Adrese 1] (*reģ ar Nr. 7-4.2/329-S*) (turpmāk – Sūdzība).

[2] Izvērtējot Sūdzībā minēto un Inspekcijas rīcībā esošo informāciju, Inspekcija

konstatē:

[2.1.] 2025. gada 11. novembrī Inspekcijā saņemta Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Dienvidkurzemes iecirkņa Izmeklēšanas nodaļas vēstule Nr. 20/14/5/2-KRPnos/31932 “Par iesnieguma pārsūtīšanu” (*reģistrēts ar Nr. 2-4.2/1763-S*), ar kuru pārsūtīts Iesniedzēja 2026. gada 6. novembra Iesnieguma protokols.

Iesnieguma protokolā Iesniedzējs lūdz Valsts policiju konstatēt nelikumīgu faktu [Persona B], [Persona C] un [Persona D] rīcībā, sistemātiski filmējot kā noprotams [Adrese 2 un 3] un [Adrese 1] un to izbeigt.

[2.2.] 2025. gada 13. novembrī Iesniedzējam nosūtīta vēstule Nr. 2-4.2/1709-N “Par iesnieguma izskatīšanas iznākumu”.

Inspekcija konstatē, ka 2026. gada 6. novembra Iesnieguma protokola saturs nesatur jautājumu, iesniegumu vai sūdzību par jautājumu, kas ietilpst Inspekcijas kompetencē, proti, nav saistīts ar personas datu apstrādes atbilstību Vispārīgās datu aizsardzības regulai¹ (turpmāk – Datu

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 27. aprīļa Regula (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula)

regula) un Fizisko personu datu apstrādes likumam un informē, ka Iesnieguma protokols tiek atstāts bez virzības.

[2.3.] 2025. gada 11. decembrī Iesniedzējs Inspekcijā iesniedzis iesniegumu (*reģ. ar Nr. 2-4.2/1998-S*), kurā lūdz iepazīties ar lietas materiāliem un saņemt lietas kopiju. Iesniegumam pievienota Kurzemes apgabaltiesas zvērināta notāra [...] izdota [...] ģenerālpilnvara ar reģistrācijas Nr. [...].

[2.4.] 2025. gada 11. decembrī Iesniedzējs Inspekcijā iesniedza divus iesniegumus (*reģ. ar Nr. 2-4.2/1999-S*).

[2.4.1.] Iesniedzējs lūdz konstatēt faktu, ka no 2025. gada 17. aprīļa līdz iesnieguma iesniegšanas dienai tiek veikta nelikumīga videonovērošana no [Adrese 1], kā arī [Persona F] pienākumu neizpildi, solījuma neievērošanu, dienesta pienākumu pārsniegšanu. Iesniegumam pievienota Valsts policijai adresēta iesnieguma kopija.

[2.4.2.] Iesniedzējs, saskaņā ar Administratīvā procesa (turpmāk – APL) likuma 61. pantu, norāda, ka Inspekcijas ierēdņu 2025. gada 13. novembra atbildes vēstule Nr. 2-4.2/1709-N “Par iesnieguma izskatīšanas iznākumu” ir nelikumīga.

Iesniedzējs savu uzskatu pamato ar to, ka netika izskatīta 2025. gada 6. novembra Iesnieguma protokolā paustā informācija un, ka Iesnieguma protokola pārsūtīšana no Valsts policijas uz Inspekciju ir ar mērķi “sagriezt” realitāti (faktus).

Iesniedzējs uzskata, ka ar atbildes vēstuli Iesniedzējam tiek atņemtas cilvēka tiesības aizstāvēties ar likumiem – Krimināllikuma 297., 298. pantu, Kriminālprocesa likuma 369. panta otrās daļas 1., 4., 5. un 6. punktu, APL 15. panta otrās daļas 1. punktu, Latvijas Republikas Satversmes 93. un 104. pantu, kas aizsargā cilvēku no Latvijas Republikas likumu pārkāpēju grupējuma, kas pierāda faktu par ierēdņu dienesta pilnvaru pārsniegšanu un tīšu pienākumu nepildīšanu, kuri norādīti Valsts civildienesta likuma 15. panta pirmās daļas 1. punktā.

Iesniedzējs lūdz izbeigt videonovērošanu no [Adrese 1] un izbeigt iejaukšanos privātajā dzīvē no [Persona B], [Persona C] un [Persona D], [Persona E] puses, pamatojoties uz Krimināllikuma 297., 298. pantu, APL 15. panta otrās daļas 1. punktu, Valsts civildienesta likuma 15. panta pirmās daļas 1. punktu un Latvijas Republikas Satversmes 93. un 104. pantu.

[2.5] 2026. gada 8. janvārī Iesniedzējam nosūtīta vēstule Nr. 2-4.2/20-N “Par sūdzības izskatīšanas iznākumu” (turpmāk – Atbildes vēstule).

Ar Atbildes vēstuli Iesniedzējs tika informēts, ka Inspekcijas rīcībā nav pietiekamu pierādījumu personas datu apstrādes fakta konstatēšanai, vienlaikus norādot, ka Inspekcija veiks Iesnieguma protokolā un citos Iesniedzēja iesniegumos sniegtās informācijas sākotnējo pārbaudi, pieprasot informāciju nekustamā īpašuma īpašniekam.

[2.6.] 2026. gada 7. jūlijā Iesniedzējs iesniedzis Sūdzību, kurai pievienoti video un foto pierādījumi par iespējamo Iesniedzēja personas datu apstrādi.

[3] Izvērtējot Inspekcijas rīcībā esošos dokumentus, kā arī konstatētos apstākļus un to juridisko vērtējumu, Inspekcija

secina:

[3.1.] Saskaņā ar APL 89. panta pirmo daļu iestādes faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Atbilstoši APL 89. panta otrajai daļai faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa. Savukārt, saskaņā ar APL 91. panta ceturto daļu, privātpersona iestādes faktisko rīcību var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu. Ievērojot minēto, Inspekcijas Atbildes vēstule ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību, kas apstrīdama tāpat kā administratīvais akts.

[3.2.] Saskaņā ar APL 79. panta pirmo daļu, administratīvo aktu var apstrīdēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas, bet, ja rakstveida izdotajā administratīvajā aktā nav norādes, kur un kādā termiņā to var apstrīdēt, – viena gada laikā no tā spēkā stāšanās dienas. Ņemot vērā lēmuma [1] punktā norādīto attiecībā uz Sūdzības saņemšanas dienu, Inspekcija secina, ka Sūdzība ir iesniegta termiņā, līdz ar to tās izskatīšana ir pieļaujama.

[3.3.] Saskaņā ar APL 81. panta pirmo daļu, augstāka iestāde izskata lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi. APL 81. panta piektajā daļā ir noteikts, ka apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā. APL 76. panta trešajā daļā ir noteikts, ka administratīvā akta apstrīdēšana ir sākotnējās administratīvās lietas turpinājums. Līdz ar to, Inspekcijas direktore kā augstāka amatpersona, atkārtoti izskata Iesniedzēja lietu pēc būtības, vērtē un pārbauda, vai Inspekcijas amatpersona ir pienācīgi izvērtējusi Iesnieguma protokolu un citus Iesniedzēja ar lietu saistītos iesniegumus.

[3.4.] Par Inspekcijas kompetenci personas datu aizsardzībā.

Iesniedzējs Sūdzībā un citos iesniegumos atsaucas uz Latvijas Republikas Satversmes pantiem un Krimināltiesību normām, tādējādi pamatojot savu pozīciju attiecībā pret iespējamo videonovērošanu un savu tiesību aizskārumu.

Inspekcijas direktore paskaidro, ka personas datu aizsardzību veido uz tiesību normām balstīta sistēma. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk – Harta) 8. panta 1. punkts un Līguma par Eiropas Savienības darbību 16. panta 1. punkts paredz ikvienas personas tiesības uz savu personas datu aizsardzību. Ar Datu regulu ir noteikti noteikumi par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi. Atbilstoši Datu regulas 55. panta 1. punktam katra uzraudzības iestāde ir kompetenta pildīt tai uzticētos uzdevumus un īstenot tai piešķirtās pilnvaras savas dalībvalsts teritorijā.

Saskaņā ar Datu regulas 57. panta 1. punkta a) apakšpunktu uzraudzības iestādes uzdevums ir uzraudzīt un panākt Datu regulas piemērošanu, savukārt saskaņā ar Datu regulas 57. panta 1. punkta f) apakšpunktu uzraudzības iestāde izskata datu subjekta iesniegtās sūdzības un atbilstošā apjomā izmeklē sūdzības priekšmetu. Atbilstoši Datu regulas 58. pantam uzraudzības iestādei ir izmeklēšanas, korektīvās, atļauju izsniegšanas un konsultatīvās pilnvaras, tostarp tiesības pieprasīt informāciju, veikt pārbaudes un piemērot korektīvus pasākumus personas datu aizsardzības prasību pārkāpumu gadījumā. Savukārt Fizisko personu datu apstrādes likuma 3. panta pirmajā daļā noteikts, ka Inspekcija ir uzraudzības iestāde Datu regulas izpratnē. Minētā likuma 23. pants paredz, ka Inspekcija, pieņemot Datu regulas 58. pantā minētos lēmumus, piemēro Administratīvā

procesa likumu, bet attiecībā uz administratīvajiem sodiem piemēro administratīvās atbildības regulējumu.

Attiecībā uz Iesniedzēja atsaucēm uz Krimināllikuma normām, kuras Inspekcijas amatpersona nav pārbaudījusi, Inspekcijas direktore norāda uz Kriminālprocesa likuma 26. panta pirmo daļu, kurā noteikts, ka pilnvaras veikt kriminālprocesu valsts vārdā ir tikai Kriminālprocesa likumā noteikto izmeklēšanas iestāžu amatpersonām. Savukārt, Kriminālprocesa likuma 386. pantā uzskaitītas tās izmeklēšanas iestādes, kuru amatpersonām ir tiesības savas kompetences ietvaros veikt kriminālprocesu. Kriminālprocesa likumā ietvertajās tiesību normās Inspekcijai nav noteiktas tiesības veikt kriminālprocesu un pārbaudīt noziedzīga nodarījuma izmeklēšanu Kriminālprocesa likuma izpratnē. Līdz ar to Inspekcijas amatpersonām nav kompetences vērtēt Krimināllikuma normu pārkāpuma esību, lemt par noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmju konstatēšanu vai veikt kriminālprocesuālas darbības. Inspekcija izvērtē personas datu apstrādes atbilstību personas datu aizsardzību regulējošajiem normatīvajiem aktiem tās kompetences ietvaros, proti, administratīvā procesa vai administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros.

[3.5.] Par Atbildes vēstules saturu.

Iesniedzējs Sūdzībā vairākkārt norāda, ka Inspekcijas amatpersona ir sniegusi nepatiesu informāciju, nav izvērtējusi iesniegumos norādītos apstākļus pēc būtības un nav pārbaudījusi Iesniedzēja norādītās Krimināllikuma normas.

Izvērtējot lietas materiālus, Inspekcijas direktore secina, ka līdz Sūdzības iesniegšanai, t. i. iesniegumos, izteikts tikai apgalvojums, ka nekustamajā īpašumā [Adrese 1] tiek veikta videonovērošana un tiek apstrādāti Iesniedzēja personas dati.

Līdz ar to secināms, ka Inspekcijas amatpersona izvērtējusi no Iesniedzēja saņemto informāciju atbilstoši tā brīža faktiskajiem apstākļiem un Atbildes vēstulē sniegusi atbilstošu vērtējumu, proti, sniegusi skaidrojumu par Inspekcijas kompetenci, norobežojot to no citu iestāžu amatpersonu darbības tiesiskuma izvērtēšanas, kā arī paskaidrojusi personas datu apstrādes videonovērošanas veidā tiesisko regulējumu un datu subjekta tiesības.

Inspekcijas amatpersona Atbildes vēstulē norādīja, ka Inspekcijas rīcībā nav pierādījumu, kas apstiprinātu Iesniedzēja personas datu apstrādes faktu videonovērošanas veidā, vienlaikus informējot par turpmāku pārbaudes darbību veikšanu, pieprasot informāciju no nekustamā īpašuma īpašnieka.

Inspekcijas direktore vērš Iesniedzēja uzmanību, ka Iesniedzēja tiesības uz atbildes saņemšanu nav jāsaprot tādējādi, ka Inspekcija rīkosies vai pieņems tieši tāda satura lēmumu, kas atbildīs Iesniedzēja priekšstatam par to, kādu rīcību vai lēmumu Iesniedzējs ir vēlējies sagaidīt no Inspekcijas. Proti, apstāklis, ka Inspekcijas pārbaudes rezultāts nav atbilstošs Iesniedzēja gribai, pats par sevi nenozīmē, ka Inspekcijas pieņemtais lēmums ir prettiesisks vai ka Inspekcija būtu pieļāvusi bezdarbību.

Līdz ar to no Atbildes vēstules nav konstatējams, ka Inspekcijas amatpersona būtu atteikusies izskatīt Iesniedzēja iesniegumus vai atstājusi tos bez izvērtēšanas. Apstāklis, ka Iesniedzējs nepiekrīt amatpersonas izdarītajiem secinājumiem, pats par sevi nenozīmē, ka amatpersona nav izvērtējusi iesniegumos norādīto informāciju vai būtu sniegusi nepatiesu informāciju.

[3.6.] Par pierādījumu nozīmi personas datu apstrādes tiesiskuma izvērtēšanā.

Inspekcijas direktore norāda, ka Datu regulas 77. panta 1. punktā noteikta datu subjekta tiesība iesniegt sūdzību uzraudzības iestādē, ja datu subjekts uzskata, ka viņa personas datu apstrāde pārkāpj šo regulu. Tāpat Datu regulas 141. apsvēruma pirmajā teikumā paskaidrots, ka katram datu subjektam vajadzētu būt tiesībām iesniegt sūdzību vienai uzraudzības iestādei, jo īpaši

viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī, un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Hartas² 47. pantu, ja datu subjekts uzskata, ka viņa tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas.

Tomēr šīs tiesības nav interpretējamas kā uzraudzības iestādes pienākums automātiski uzsākt izmeklēšanu vai pieprasīt informāciju no iespējamā pārzina³ vienīgi pamatojoties uz datu subjekta subjektīvu uzskatu par iespējamu pārkāpumu. Šāda pieeja neatbilst APL 14.¹ pantā nostiprinātajam procesuālā taisnīguma principam, kā arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. pantā nostiprinātajam samērīguma principam, kas uzliek iestādei pienākumu izvērtēt, vai sūdzībā ir norādīti pirmšķietami fakti, kas pamatotu izmeklēšanas nepieciešamību.

Augstākās tiesas (Senāta) (turpmāk – Senāts) judikatūrā ir skaidrots, ka Inspekcijas kompetencē ir personas datu apstrādes vispārīga uzraudzība, kā arī administratīvo sodu piemērošana. Inspekcijas kontrolei pakļautā datu apstrāde aprobežojas tieši ar pašu personas datu izmantošanu kā tādu, bet ne ar kontekstu, kādā tie tiek izmantoti. (*skat. Senāta 2007. gada 9. jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-346/2007, 9. punkts*).

Lai izskatītu datu subjekta⁴ sūdzību, uzraudzības iestādei ir piešķirtas plašas izmeklēšanas pilnvaras. Tomēr šo pilnvaru izmantošana, kā izriet no Datu regulas 58. panta 1. punktā norādītā pilnvaru piešķiruma formulējuma („katrai uzraudzības iestādei ir visas šādas izmeklēšanas pilnvaras”) un tam sekojošā pilnvaru uzskaitījuma, ietilpst iestādes rīcības brīvībā. Arī Senāts jau iepriekš atzinis, ka Datu regulas 58. pantā ir noteiktas inspekcijas tiesības, nevis pienākums veikt noteiktas darbības sūdzības pārbaudes ietvaros (*Senāta 2023. gada 18. janvāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-304/2023, 4. punkts*), un ka tikai Inspekcijas kompetencē ir izlemt veikt noteikta veida izmeklēšanu par Datu regulas piemērošanu (sal. *Senāta 2021. gada 7. septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-1219/2021, 4. punkts*). Ja sūdzības izskatīšanas gaitā uzraudzības iestāde konstatē personas datu aizsardzības pārkāpumu, tai ir pienācīgi jārikojas, lai šo pārkāpumu novērstu. Tādēļ Datu regulas 58. panta 2. punktā uzskaitīti dažādi korektīvie pasākumi, ko uzraudzības iestāde var veikt (sal. *Eiropas Savienības Tiesas 2023. gada 7. decembra sprieduma apvienotajās lietās „SCHUFA Holding”, C-26/22 un C-64/22, 57. punkts*).

Papildus direktore norāda uz APL 59. pantu, kurā noteikts iestādes pienākums nepieciešamības gadījumā iegūt informāciju patstāvīgi, interpretējams kopsakarā ar samērīguma un objektivitātes principiem. Tas nozīmē, ka Inspekcijai nav pienākuma pieprasīt informāciju vienīgi pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja pieņēmumiem, ja nav konstatēti pirmšķietami fakti par iespējamu pārkāpumu. Tādējādi pirms Datu regulas 58. pantā paredzēto pilnvaru izmantošanas Inspekcijai ir tiesības izvērtēt, vai tās rīcībā esošā informācija objektīvi norāda uz iespējamu personas datu apstrādi un nepieciešamību veikt papildu izmeklēšanas darbības. Tas nozīmē, ka Inspekcijas pilnvaras pieprasīt informāciju no pārzina ir izmantojamas tikai tādā apjomā un tikai tajos gadījumos, kad tas ir nepieciešams objektīva un tiesiski pamatota lēmuma pieņemšanai.

Nemot vērā šī lēmuma 3.6. punktā minēto un to, ka Iesniedzējs kopā ar Sūdzību iesniedzis pierādījumus, kuri nebija Inspekcijas amatpersonas rīcībā Atbildes vēstules sagatavošanas laikā kā arī ir saņemts nekustamā īpašuma [Adrese 1] īpašnieka paskaidrojums par videonovērošanas veikšanu, minēto materiālu saturs un nozīme izvērtējama atsevišķi.

[3.6.1.] Par Iesniedzēja iesniegtajiem pierādījumiem.

Kopā ar Sūdzību Iesniedzējs iesniedzis divus videoierakstus un četras fotogrāfijas.

Pirmajā videoierakstā⁵ redzama sieviete, kura caur vārtiem dodas prom no nekustamā īpašuma. Vienlaikus redzams vīrietis, kurš ar mobilā tālruņa palīdzību filmē sievieti, seko tai

² Eiropas Savienības Pamattiesību harta

³ Pārzinis Datu regulas izpratnē ir subjekts, kurš veic datu apstrādi.

⁴ Saskaņā ar Datu regulas 4. panta 1. punktu, datu subjekts ir fiziska persona.

⁵ WhatsApp Video 2025-10-21 at 16.38.45

nelielā attālumā un skaļā agresīvā balsī krievu valodā izsaka tai adresētus mutiskus izteikumus. Videoierakstā redzams, ka sieviete neatbild uz vīrieša agresīvo uzvedību, dodas prom no notikuma vietas.

Otrajā videoierakstā redzams vīrietis ar mobilo tālruni rokās, kurš atrodas pie žoga un filmē vai fotografē nekustamo īpašumu. Videoierakstā redzama ēkas daļa, žogs un tam piegulošā teritorija.

Kopumā video kvalitāte un audio kvalitāte vērtējama kā zema, jo video un audio kvalitāte atkarīga no laikapstākļiem. Jāņem vērā, ka kamera atrodas uz palodzes ēkas iekšpusē, līdz ar to kamera primāri filmē stiklu, uz kura atspoguļojas dažādu laikapstākļu ietekmē tas, kas atrodas telpas iekšpusē. Tāpat arī video kvalitāti ietekmē žogs. Nakts laikā kamera nefiksē neko, jo pret stiklu atspoguļojas infrasarkanā gaisma, kas rada melnu attēlu, neatkarīgi no tā vai laukā vai aiz loga ir apgaismojums vai nav.

Pirmajā fotogrāfijā redzama dzīvojamās ēkas fasāde ar logu, kura iekšpusē uz palodzes novietota videonovērošanas ierīcei līdzīga tehniska ierīce.

Otrajā fotogrāfijā redzams žogs, uz kura izvietota informatīva zīme par videonovērošanu.

Trešajā fotogrāfijā redzamas divas sievietes nekustamā īpašuma teritorijā.

Ceturtajā fotogrāfijā redzamas tās pašas sievietes uz koplietošanas ceļa.

[3.6.2.] Par nekustamā īpašuma [Adrese 1] īpašnieka paskaidrojumu.

2026. gada 29. janvārī saņemts nekustamā īpašuma [Adrese 1] īpašnieces paskaidrojums⁶ par videonovērošanas veikšanu.

Paskaidrojumā norādīts, ka videonovērošanas ierīces ir uzstādītas un tiek izmantotas īpašnieces īpašumā, videonovērošanu veicot kā fiziskai personai. Īpašniece norāda, ka videonovērošanas mērķis ir īpašuma drošības nodrošināšana un videonovērošana nav paredzēta citu personu īpašuma vai publiskas teritorijas novērošanai.

Īpašniece paskaidro, ka nekustamajā īpašumā ir uzstādītas divas videonovērošanas kameras. Viena kamera atrodas dzīvojamā mājā starp logiem un ir vērsta vārtu, žoga un stādījumu virzienā. Otra kamera atrodas dzīvojamā mājā pie loga un ir vērsta siltumnīcas, malkas glabātuves un stādījumu virzienā. Paskaidrojumam pievienota videonovērošanas kameru izvietojuma shēma un ekrānattēli no kameru ierakstiem.

Paskaidrojumā norādīts, ka videonovērošanas rezultātā iegūtie ieraksti tiek glabāti ne ilgāk kā 72 stundas, ja tajos nav fiksēti iespējamie tiesību pārkāpumi, un piekļuve ierakstiem ir tikai īpašniecei. Tāpat norādīts, ka videoieraksti netiek publiskoti un netiek nodoti trešajām personām.

Attiecībā uz informēšanu par videonovērošanu īpašniece norādījusi, ka pie nekustamā īpašuma ir izvietota informatīva zīme par videonovērošanas veikšanu, kurā ietverta informācija par pārziņa kontaktinformāciju un videonovērošanas faktu.

Īpašniece paskaidrojumā norādījusi, ka videonovērošana tiek veikta saistībā ar ilgstošu konfliktu ar kaimiņu, iepriekš konstatētiem īpašuma bojāšanas gadījumiem, iespējamiem draudiem un citiem incidentiem. Pēc īpašnieces norādītā videonovērošana tiek izmantota kā preventīvs drošības līdzeklis un iespējama pierādījumu fiksēšanas mehānisms.

Vienlaikus īpašniece norādījusi uz savu viedokli, ka videonovērošana tiek veikta fiziskas personas personiskajām un mājsaimniecības vajadzībām, nekomerciālos nolūkos, kā arī paudusi viedokli, ka videonovērošana atbilst Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunktā noteiktajam tiesiskajam pamatam.

[3.6.3.] Par iesniegto pierādījumu un saņemto paskaidrojumu izvērtējumu.

⁶ Inspekcijā reģistrēts 2026. gada 30. janvārī ar Nr. 2-4.2/193-S

Iesākumā Inspekcijas direktorei jāizvērtē, vai videonovērošanas veidā veiktā personas datu apstrāde atbilst Datu regulas tvērumam.

Saskaņā ar Datu regulas 2. panta 1. punktu regula ir piemērojama personas datu apstrādei, kas pilnībā vai daļēji veikta ar automatizētiem līdzekļiem, un tādai personas datu apstrādei, kura veido daļu no kartotēkas vai ir paredzēta, lai veidotu daļu no kartotēkas, ja apstrādi neveic ar automatizētiem līdzekļiem.

Datu regulas 2. panta 2. punktā noteikti gadījumi, kad personas datu apstrādei netiek piemērots Datu regulas tvērums. Gadījumos, kad videonovērošanas kamera uzstādīta dzīvojamās telpas iekšpusē tikai izmantošanai personiskiem mērķiem un nav ziņu, ka tās uzstādītājs veic tālāku datu apstrādi, nododot materiālus citām personām, uz šādu apstrādi nav attiecināma Datu regula. No [Persona C] paskaidrojuma un tam pievienotajiem videonovērošanas kameru skata attēliem izriet, ka kameru redzamības lauks galvenokārt aptver pašas īpašnieces nekustamo īpašumu.

Eiropas Savienības Tiesa (turpmāk – EST) ir atzinusi, ka minētais izņēmums interpretējams šauri, tomēr tas ir piemērojams gadījumos, kad personas datu apstrāde ir cieši saistīta ar fiziskas personas privāto un ģimenes dzīvi un tiek veikta vienīgi personiskām vajadzībām. Vienlaikus tas nav piemērojams gadījumos, kad videonovērošana sistemātiski aptver publisku telpu vai teritoriju ārpus personas privātās sfēras (EST 2014. gada 11. decembra spriedums lietā C-212/13 *Ryneš*).

Būtiska nozīme personas datu apstrādes atbilstības izvērtēšanā ir iespējamā pārziņa sniegtajai informācijai par personas datu apstrādes nolūku, apjomu, izmantotajiem tehniskajiem risinājumiem un datu apstrādes organizāciju, jo tikai pārziņa rīcībā ir pilnīga informācija par faktiskajiem personas datu apstrādes apstākļiem.

Izvērtējot Iesniedzēja iesniegtos pierādījumus kopsakarā ar nekustamā īpašuma [Adrese 1] īpašnieces sniegto paskaidrojumu un tam pievienotajiem materiāliem, Inspekcijas direktore nekonstatē objektīvus apstākļus, kas liecinātu, ka videonovērošana pārsniedz personas mājāsaimnieciskas darbības robežas. No paskaidrojuma izriet, ka videonovērošanas kameras uzstādītas privātpašumā, tās paredzētas īpašuma drošības nodrošināšanai, ierakstiem piekļūst tikai īpašniece, tie netiek publiskoti vai izplatīti trešajām personām bez tiesiska pamata, kā arī ieraksti tiek glabāti ierobežotu laiku. Savukārt Iesniedzēja iesniegtie fotoattēli un videoieraksti paši par sevi neapstiprina, ka videonovērošana būtu vērsta uz publiskas teritorijas vai kaimiņu īpašuma sistemātisku novērošanu. Tāpat arī jāņem vērā videonovērošanas kameras un audioieraksta kvalitāte un laikapstākļu ietekme. Gadījumā, ja arī ir lietuses, tad lietuses veido pilienus uz stikla un nav iespējams identificēt personas, kas pārvietojas gar žogu. Līdzīgi arī, ja ir saulains laiks, jo veidojas atspīdums uz loga. Minētie faktori liecina par to, ka datu subjektu identifikācija ir ļoti apgrūtināta un nebūtu iespējama, ja videonovērošanas veicējs tieši nepazīst personu, kas staigā gar žogu.

Līdz ar to Inspekcijas direktore secina, ka konkrētajā gadījumā personas datu apstrādei var tikt piemērots Datu regulas 2. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētais mājāsaimniecības izņēmums un Datu regulas prasības uz attiecīgo videonovērošanu nebūtu attiecināmas.

Nemot vērā pašas [Persona C] norādīto informāciju, ka videonovērošanas tiesiskais pamats ir leģitīmās intereses, proti, Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunkts, Inspekcijas direktore izvērtēs arī tiesisko situāciju, ja datu apstrāde netiktu veikta mājāsaimniecības vajadzībām.

Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunkts paredz, ka datu apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm. Kā atzinusi EST, lai personas datu apstrāde būtu tiesiska saskaņā ar Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunktu, kumulatīvi jāizpildās trim priekšnoteikumiem:

- pastāv pārziņa vai trešās personas leģitīma interese;
- personas datu apstrāde ir nepieciešama šīs intereses īstenošanai;

- datu subjekta intereses vai pamattiesības nav svarīgākas par pārziņa leģitīmo interesi (EST 2017. gada 4. maija spriedums C-13/16 Rīgas satiksme, 28.–30. punkts).

Attiecībā uz pirmo priekšnoteikumu Inspekcijas direktore secina, ka [Persona C] norādītā interese nodrošināt sev piederošā nekustamā īpašuma un tajā dzīvojošo personu drošību, novērst iespējamās prettiesiskas darbības, fiksēt iespējamās pārkāpumus un nepieciešamības gadījumā nodrošināt pierādījumu saglabāšanu ir uzskatāma par reālu un faktiski pastāvošu leģitīmo interesi Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē. Minēto apstiprina arī lietā esošie materiāli. Proti, [Persona C] paskaidrojumā norādīts uz ilgstošu konfliktu ar Iesniedzēju, savukārt Iesniedzēja iesniegtie videoieraksti un fotogrāfijas apliecina, ka starp pusēm pastāv ilgstošas domstarpības un ka Iesniedzējs pats veic [Persona C] un viņas īpašuma fotografēšanu un filmēšanu. Tādējādi lietā esošie pierādījumi saskan ar [Persona C] paskaidrojumā norādīto par videonovērošanas nepieciešamību īpašuma drošības nodrošināšanai.

Attiecībā uz otro priekšnoteikumu Inspekcijas direktore secina, ka videonovērošana konkrētajos faktiskajos apstākļos ir piemērots un nepieciešams līdzeklis minētās leģitīmās intereses īstenošanai. No lietā esošajiem materiāliem izriet, ka videonovērošanas kameras ir izvietotas dzīvojamās mājas iekšpusē un galvenokārt aptver pašas īpašnieces nekustamo īpašumu, tā piekļuves vietas un vārtus. Videonovērošana ļauj fiksēt iespējamās prettiesiskas notikumus un nepieciešamības gadījumā izmantot ierakstus kā pierādījumus. Inspekcijas direktore ieskatā lietas materiāli nesatur objektīvas ziņas, kas liecinātu, ka šo mērķi konkrētajos apstākļos būtu iespējams sasniegt ar citiem, personas privātumu mazāk ierobežojošiem līdzekļiem.

Attiecībā uz trešo priekšnoteikumu Inspekcijas direktore nekonstatē apstākļus, kas ļautu secināt, ka Iesniedzēja intereses vai pamattiesības konkrētajā situācijā būtu svarīgākas par [Persona C] leģitīmo interesi aizsargāt savu īpašumu un tajā dzīvojošo personu drošību. No lietā esošajiem materiāliem nav konstatējams, ka videonovērošana būtu vērsta uz publiskas teritorijas vai kaimiņu īpašuma sistemātisku novērošanu vai, ka tā tiktu izmantota citam nolūkam nekā īpašuma drošības nodrošināšanai. Tāpat no lietas materiāliem, var konstatēt, ka Iesniedzējs pats, veicot aktīvas darbības, nonāk kameru redzeslokā, ļoti tuvu pienākot īpašuma žogam. Šādas darbības nav nepieciešamas, lai, piemēram, šķērsotu ielu, līdz ar to pats datu subjekts veicina savu personas datu apstrādi. Turklāt ierakstiem piekļūst tikai [Persona C], tie netiek izplatīti trešajām personām bez tiesiska pamata un tiek glabāti ierobežotu laiku. Šādos apstākļos Inspekcijas direktore nekonstatē, ka Iesniedzēja pamattiesības uz personas datu aizsardzību konkrētajā gadījumā pārsniegtu [Persona C] leģitīmo interesi.

Ņemot vērā minēto, Inspekcijas direktore secina, ka lietā iegūtie pierādījumi, vērtējot tos kopsakarā ar [Persona C] paskaidrojumu un tam pievienotajiem materiāliem, neapstiprinātu pirmšķietamu personas datu apstrādes neatbilstību arī Datu regulas prasībām. Konkrētās lietas faktiskie apstākļi ļauj secināt, ka videonovērošana pēc savas būtības ir vērsta uz privātīpašuma un tajā dzīvojošo personu drošības nodrošināšanu, līdz ar to pastāv pamats uzskatīt, ka personas datu apstrādei var būt piemērojams Datu regulas 2. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētais mājsaimniecības izņēmums. Vienlaikus, pat pieņemot, ka konkrētā videonovērošana ietilpst Datu regulas piemērošanas tvērumā, lietā iegūtie materiāli pirmšķietami apliecina, ka personas datu apstrādei pastāv Datu regulas 6. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzētais tiesiskais pamats, jo videonovērošana tiek veikta reālas un faktiskas leģitīmās intereses īstenošanai, ir nepieciešama šīs intereses sasniegšanai un lietā nav konstatējami apstākļi, kas liecinātu, ka Iesniedzēja pamattiesības vai intereses konkrētajā situācijā būtu svarīgākas par [Persona C] leģitīmo interesi. Līdz ar to Inspekcijas direktore nekonstatē pamatu secinājumam, ka konkrētajā gadījumā būtu noticis Datu regulas pārkāpums vai pastāvētu nepieciešamība izmantot Datu regulas 58. panta 2. punktā paredzēto korektīvo pilnvaru izmantošanai.

Nemot vērā minētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatojoties uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 8. panta 1. punktu un 47. pantu, Līguma par Eiropas Savienības darbību 16. panta 1. punktu, Vispārīgās datu aizsardzības regulas 2. panta 1. un 2. punktu, 2. panta 2. punkta c) apakšpunktu, 6. panta 1. punkta f) apakšpunktu, 55. panta 1. punktu, 57. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 58. pantu, 77. panta 1. punktu, Fizisko personu datu apstrādes likuma 3. panta pirmo daļu un 23. pantu, Kriminālprocesa likuma 26. panta pirmo daļu un 386. pantu, Administratīvā procesa likuma 14.¹ pantu, 59. pantu, 76. panta trešajā daļu, 79. panta pirmo daļu, 81. panta pirmo un piekto daļu, 89. panta pirmo un otro daļu, 91. panta ceturto daļu

nolemj:

- atzīt Inspekcijas amatpersonas veikto faktisko rīcību – 2026. gada 8. janvāra vēstuli Nr. 2-4.2/20-N par tiesisku;
- noraidīt Iesniedzēja 2026. gada 7. jūlija sūdzību kā nepamatotu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70. panta pirmo un otro daļu lēmums stājas spēkā ar brīdi, kad tas paziņots adresātam, savukārt lēmumu paziņo adresātam atbilstoši Paziņošanas likumam. Paziņošanas likuma 8. panta trešajā daļā noteikts, ka dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

Šo lēmumu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 188. pantu un 189. panta pirmo daļu un Fizisko personu datu apstrādes likuma 24. panta otro daļu un Tieslietu padomes 2025. gada 24. jūlija lēmumu Nr. 48 “Par tiesām, to darbības teritorijām un atrašanās vietām” var pārsūdzēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas Administratīvās rajona tiesas attiecīgajā tiesu namā pēc iesniedzēja adreses (deklarētās dzīvesvietas adreses, papildu adreses (Dzīvesvietas deklarēšanas likuma izpratnē) vai nekustamā īpašuma atrašanās vietas.

Direktore

J. Macuka